

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl samosoudcem Janem Peroutkou ve věci

žalobců: a) T. B. P., narozený X.
 b) D. Q. P., narozený X.
 oba bytem X.
 oba státní příslušníci Vietnamské socialistické republiky
 oba zastoupeni T. K. T., obecným zmocněncem
 bytem X.

proti

žalovanému: **Ministerstvo vnitra**
 sídlem Nad Štolou 3, Praha – Holešovice

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 10. 2. 2026, č. j. OAM-34/ZA-ZA11-D07-2026,
a ze dne 13. 2. 2026, č. j. OAM-33/ZA-ZA11-D07-2026,

takto:

- I. Věci vedené u Krajského soudu v Praze pod sp. zn. 55 Az 3/2026 a sp. zn. 57 Az 4/2026 se spojují ke společnému projednání a budou dále vedeny pod sp. zn. 55 Az 3/2026.
- II. Žaloby se zamítají.
- III. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Shodu s prvopisem potvrzuje: Bc. D. A.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobci se samostatně podanými žalobami podle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“) domáhali zrušení v záhlaví uvedených rozhodnutí (dále souhrnně „napadená rozhodnutí“¹). Napadenými rozhodnutími žalovaný rozhodl tak, že žádosti žalobců o mezinárodní ochranu jsou nepřípustné podle § 10a odst. 1 písm. b) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky (zákon o azylu) a podle § 25 písm. i) zákona o azylu řízení zastavil. Žalovaný ve výrocích napadených rozhodnutí dále uvedl, že státem příslušným k posouzení žádostí žalobců o mezinárodní ochranu je podle nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 604/2013, kterým se stanoví kritéria a postupy pro určení členského státu příslušného k posuzování žádosti o mezinárodní ochranu podané státním příslušníkem třetí země nebo osobou bez státní příslušnosti v některém z členských států (dále jen „nařízení Dublin III“), Maďarsko.

II. Spojení věci

2. Skutkové okolnosti v projednávaných věcech jsou velmi podobné: žalobci jsou státní příslušníci Vietnamské socialistické republiky, kteří získali pobytové oprávnění v Maďarsku, kvůli problémům se zaměstnáním z Maďarska odcestovali do České republiky, kde požádali o mezinárodní ochranu. Žalobci jsou zastoupeni stejným obecným zmocněncem a bydlí na stejné adrese. Napadená rozhodnutí jsou prakticky identicky odůvodněná.
3. Podle § 39 odst. 1 s. ř. s. samostatné žaloby směřující proti témuž rozhodnutí anebo proti rozhodnutím, *která spolu skutkově souvisejí*, může předseda senátu usnesením spojit ke společnému projednání.
4. Na základě shora uvedených skutečností soud shledal, že bude procesně hospodárné, spojí-li žaloby ke společnému projednání (výrok I. tohoto rozsudku).

III. Skutečnosti plynoucí ze správních spisů a napadená rozhodnutí

5. Dne 8. 1. 2026 žalobci požádali o mezinárodní ochranu.
6. Žalobce a) při poskytnutí údajů k žádosti dne 16. 1. 2026 vypověděl, že je svobodný, bezdětný a bez náboženského vyznání nebo politického přesvědčení. Má potíže se žaludkem, které míval již v zemi původu. Když má bolesti, vezme si lék, který si sám kupuje. Jiné zdravotní problémy nemá. V květnu roku 2022 odletěl do Maďarska, kde dva roky pracoval. Firma za něj přestala platit daně a on přišel o pobyt. V říjnu roku 2025 odjel z Maďarska vlakem do České republiky. O mezinárodní ochranu žádá, jelikož nemá žádný doklad opravňující jej k pobytu. V zemi původu žádné problémy neměl.
7. Žalobce a) při pohovoru konaném dne 16. 1. 2026 vypověděl, že mu známý doporučil, aby šel pracovat do Maďarska. Žalobce měl vízum k pobytu na dva roky. Zprostředkovatelé mu pobyt neprodloužili. Žalobce a) nevěděl, kdy mu pobyt skončil. V Maďarsku mu kamarád doporučil známého v České republice, který by mu zde mohl najít práci. Krajané žalobci a)

¹ V případech, kdy se budou skutkové okolnosti či právní argumentace u žalobců lišit, soud bude užívat označení „rozhodnutí ze dne 10. 2. 2026“ [v případě žalobce a)] nebo „rozhodnutí ze dne 13. 2. 2026“ [v případě žalobce b)].

Shodu s prvopisem potvrzuje: Bc. D. A.

řekli, že se v České republice dodržují lidská práva a mohl by zde požádat o azyl. V Maďarsku žádné problémy neměl a nemá ani žádné důvody, pro které by do Maďarska nemohl odcestovat. Na území Evropské unie nemá žádné příbuzné ani sociální vazby.

8. Žalobce b) při poskytnutí údajů k žádosti dne 16. 1. 2026 vypověděl, že má manželku a jednu dceru. Obě jsou ve Vietnamu. Je bez náboženského vyznání nebo politického přesvědčení. Potýká se s bolestmi žaludku a pálením žáhy. V zemi původu užíval léky na žaludek. Potíže má asi tři nebo čtyři roky. Teď je to horší. Léky neužívá. Jiné zdravotní problémy nemá. V roce 2024 odjel ze země původu do Maďarska. Měl maďarské vízum. V Maďarsku byl do prosince roku 2025. Pak odjel vlakem do České republiky. O mezinárodní ochranu žádá, protože se nemá kam vrátit. Ve Vietnamu dluží peníze. Kdyby se vrátil do Vietnamu, věřitelé by ho odvezli do Kambodže a prodali na orgány.
9. Žalobce b) při pohovoru konaném dne 16. 1. 2026 vypověděl, že si chtěl najít v Maďarsku práci a uživit rodinu. Zprostředkovatelé ho podvedli. V Maďarsku mu dávali jen peníze na jídlo a ubytování. Žalobce si myslel, že v České republice je lépe. O České republice si našel informace na internetu a zeptal se umělé inteligence. Při pobytu v Maďarsku mu telefonicky vyhrožovali. Jeden člověk mu po telefonu řekl, že pro něj musí pracovat. Když se vrátí do Vietnamu, lidé spojení s tím člověkem prý žalobce b) zadrží. Žalobce b) se na žádné státní orgány (ať maďarské nebo vietnamské) neobrátil, protože se bál. Jiné problémy v Maďarsku neměl. Na území Evropské unie nemá žádné příbuzné ani sociální vazby.
10. Žalovaný požádal maďarské orgány o převzetí žalobců. K tomu odkázal na čl. 12 odst. 4 nařízení Dublin III. Maďarská strana s převzetím žalobců souhlasila.
11. Žalovaný si ve správních řízeních opatřil následující informace o maďarském azylovém systému:
 - *Informace OAMP ze dne 6. 10. 2025 – Maďarsko: Azylový systém. Řízení o mezinárodní ochraně, azylová legislativa, zranitelné osoby, dublinský systém, azylová střediska, přijímací podmínky, zajišťování a azylové dublinské statistiky;*
 - *Informace ohledně procesních prvků a práv žadatelů podléhajících přemístění dle Dublinského nařízení do Maďarska ze dne 3. 5. 2023 poskytnuté Státním generálním ředitelstvím Maďarska pro dohled nad cizinci (NDGAP).*
12. Žalovaný v napadených rozhodnutích zkoumal, zda je Česká republika příslušná k posouzení žádostí žalobců o mezinárodní ochranu. Na základě aplikace čl. 12 odst. 4 nařízení Dublin III dospěl k tomu, že k posouzení žádostí je příslušné Maďarsko. Žalovaný v napadených rozhodnutích upozornil na to, že žalobci byli držiteli maďarského pobytového oprávnění [žalobci a) bylo zneplatněno dne 28. 12. 2024 a žalobce b) jej měl platné do dne 1. 1. 2025]. Maďarsko uznalou svou příslušnost k posouzení žádostí o mezinárodní ochranu žalobců. Žalovaný zkoumal, zda nejsou dány závažné důvody pro to domnívat se, že v případě Maďarska dochází k systematickým nedostatkům, pokud jde o azylové řízení a podmínky přijetí žadatelů, které by dosahovalo možného rizika nelidského či ponižujícího zacházení. Maďarsko je členem Evropské unie, státní moc tam dodržuje právní předpisy a lidská práva a je schopná zajistit dodržování právních předpisů a lidských práv i ze strany nestátních subjektů. Žalovaný popsal průběh maďarského azylového řízení a podmínky v přijímacích střediscích, jak se podávaly z *Informace OAMP ze dne 6. 10. 2025*. Podle této informace tzv. dublinští navrátilci nenáleží mezi výjimky ze zákona a nemohou podat novou, případně opakovanou žádost o azyl na území Maďarska. Z výkladu a praxe odpovědného orgánu – NDGAP – však vyplývá, že žadatelé, kteří v minulosti sami

Shodu s prvopisem potvrzuje: Bc. D. A.

nepožádali o mezinárodní ochranu na území Maďarska, jsou po uskutečnění transferu na základě aplikace nařízení Dublin III vyzváni k prohlášení o záměru žádat o mezinárodní ochranu, načež je řízení o udělení mezinárodní ochrany úřady zahájeno. Z *Informace NDGAP ze dne 3. 5. 2025* vyplývá, že žadatel je po příjezdu do Maďarska během několika hodin vyzván k podání žádosti o mezinárodní ochranu. Pokud žádost ze své vůle podá, tak je převzat do přijímacího střediska a je „rozběhnuto“ řízení o mezinárodní ochraně. Posledně zmíněný dokument byl zpracován maďarskými azylovými orgány na žádost Evropské unie. Žalobci budou na území Maďarska v pozici „prvožadatelů“ o mezinárodní ochranu. Žalovaný tak neshledal důvody, které by bránily přemístění žadatelů do Maďarska. Žalovaný v případě žalobců ani neshledal důvod pro aplikaci čl. 17 nařízení Dublin III (diskreční oprávnění nepřislušného členského státu k posouzení žádosti).

13. V rozhodnutí ze dne 13. 2. 2026 [týkajícího se žalobce b)] se žalovaný zabýval i tím, že se žalobce b) setkal v Maďarsku s výhružkami ze strany zaměstnavatele, který požadoval, aby žalobce b) setrval v zaměstnání. Žalovaný uvedl, že v průběhu řízení o žádosti o mezinárodní ochranu bude žalobce b) pobývat v jednom ze zařízení určených pro ubytování žadatelů o mezinárodní ochranu. Ubytovací zařízení jsou obecně koncipována jako bezpečná místa pro oprávněné osoby se zabezpečeným přístupem a bezpečnostní službou. V případě pochybností může žalobce b) požádat policii nebo oprávněný úřad o zajištění bezpečnosti. V průběhu pobytu v Maďarsku žalobce b) výhrůžky s žádným orgánem neřešil.

IV. Obsah žalob a ostatních podání účastníků

14. Žalobce a) v *žalobě* namítal, že žalovaný pouze mechanicky aplikoval kritéria příslušnosti podle čl. 12 nařízení Dublin III, aniž by zkoumal případné humanitární důvody podle čl. 17 téhož nařízení. Žalovaný též neposoudil dostatečně, zda by žalobcovy přemístění do Maďarska nevedlo k porušení jeho základních práv – zda jsou v jeho případě splněny podmínky důstojného přístupu k azylovému řízení a zda nehrozí nepřiměřené zásahy do žalobcovy osobní integrity. Omezil se na obecné konstatování, že maďarský azylový systém je v souladu s právem Evropské unie, aniž by konkrétně posoudil aktuální podmínky a praxi. Žalovaný pouze opsal právní úpravu, ale neuvedl žádné konkrétní úvahy vztahující se k žalobci. Podle žalobce je napadené rozhodnutí nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů.
15. Žalobce b) v *žalobě* namítal, že se žalovaný nedostatečně vypořádal s žalobcovým tvrzením ohledně výhrůžek ze strany bývalého zaměstnavatele v Maďarsku. Ačkoliv žalovaný v rozhodnutí ze dne 13. 2. 2026 pracoval s *Informací OAMP ze dne 6. 10. 2025*, žalobce se domníval, že v jeho specifickém případě hrozí riziko nelidského a ponižujícího zacházení, pokud by byl nucen vrátit se do prostředí, kde byl vykořisťován. Žalobce trpí dlouhodobými zdravotními problémy (bolesti žaludku). Přestože nemá v České republice rodinné vazby, vyhledal zde útočiště kvůli hluboké nedůvěře v maďarské orgány po předchozích negativních zkušenostech.
16. V doplněních žalobám ze dne 14. 3. 2026 žalobci obecně uvedli, že jsou napadená rozhodnutí nepřezkoumatelná pro nedostatek důvodů a vychází z nedostatečně zjištěného skutkového stavu.
17. Žalovaný se ve vyjádřeních k žalobám zabýval především žalobními námitkami ohledně nedostatků maďarského azylového systému. Žalobci se v tomto směru omezili pouze na obecná tvrzení, aniž by v průběhu správních řízení či v žalobách tvrdili či doložili jakékoliv

konkrétní individuální skutečnosti, z nichž by plynulo, že by přemístění žalobců do Maďarska představovalo reálné riziko nelidského či ponižujícího zacházení ve smyslu čl. 3 odst. 2 nařízení Dublin III. Žalovaný při posouzení věci vycházel z aktuálních informací o fungování azylového systému v Maďarsku, včetně zpráv mezinárodních organizací a relevantní judikatury. Tyto zdroje sice poukazují na určité problémy maďarského azylového systému, ale nevedou k závěru, že by v Maďarsku existovaly takové systémové nedostatky, které by automaticky bránily přemístění všech žadatelů o mezinárodní ochranu. Žalovaný si byl vědom judikatury kritické k maďarskému azylovému systému, avšak poukázal na to, že ani v zahraniční soudní praxi není Maďarsko považováno za stát, vůči kterému by platil automatický zákaz přemístění. Aktuální judikatura německých a rakouských správních soudů potvrzuje, že rozhodující je individuální posouzení konkrétního žadatele, nikoliv obecná charakteristika systému (žalovaný odkázal na rozhodnutí správního soudu v Düsseldorfu ze dne 15. 5. 2024, 22 L 764/24.A, a rozhodnutí rakouského Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 9. 2015, RA 2015/18/0113). Žádná judikatura českých správních soudů nebo Soudní dvora nedošla k závěru, že v Maďarsku jsou dány takové systematické nedostatky azylového systému, které by samy o sobě bránily přemístění všech žadatelů o mezinárodní ochranu. Podle souhrnných statistických údajů dochází v posledních letech k tzv. dublinským transferům do Maďarska, byť je jejich počet nižší než počet transferů do jiných států. Žalobci netvrdili ani neprokázali žádné individuální riziko, kterému by byli vystaveni při přemístění do Maďarska. Žalobce a) potvrdil, že se v Maďarsku nesetkal s žádnými problémy. Ve vztahu k žalobci b) žalovaný uvedl, že dluh, jenž žalobci vzniknul v zemi původu za zprostředkování cesty do Evropské unie, nebo neadekvátně placená práce v Maďarsku, nejsou skutečnostmi, které by mohly vyloučit příslušnost Maďarska k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu.

V. Posouzení věci soudem

18. Soud ověřil, že žaloby byly podány včas, osobami k tomu oprávněnými a splňují všechny zákonem požadované formální náležitosti. Jsou tedy věcně projednatelné. O žalobách soud rozhodl v mezích žalobních bodů, jimiž je vázán, a podle skutkového a právního stavu v době vydání napadených rozhodnutí. O žalobách soud rozhodl bez jednání, neboť žalobci i žalovaný s takovým postupem souhlasili. Soud při rozhodování vycházel ze správních spisů, kterými se dokazování neprovádí.
19. Soud předně připomíná, že v rozsudku ze dne 20. 12. 2005, č. j. 2 Azs 92/2005-58, č. 835/2006 Sb. NSS, rozšířený senát vysvětlil, že „žaloba kromě obecných náležitostí podání (§ 37 odst. 2 a 3 s. ř. s.) musí obsahovat žalobní body, z nichž musí být patrné, z jakých skutkových a právních důvodů považuje žalobce napadené výroky rozhodnutí za nezákonné nebo nicotné; podle písm. e) pak též musí být uvedeno, jaké důkazy k prokázání svých tvrzení žalobce navrhuje provést. Ustanovení § 71 odst. 1 písm. d) s. ř. s. tak žalobci ukládá povinnost uvést v žalobě konkrétní (tj. ve vztahu k žalobci a k projednávané věci individualizovaně) skutková tvrzení doprovázená (v témže smyslu) konkrétní právní argumentací, z nichž plyne, z jakých důvodů považuje žalobce napadené výroky rozhodnutí za nezákonné nebo nicotné [...]. Líčení skutkových okolností nemůže být toliko typovou charakteristikou určitých ‚obvyklých‘ nezákonností, k nimž při vyřizování věci určitého druhu může docházet, nýbrž zcela jasně individualizovaným, a tedy od charakteristiky jiných konkrétních skutkových dějů či okolností jednoznačně odlišitelným popisem.“ Nyní projednávané žaloby podle soudu obsahují námitky, které (ještě) naplňují definici žalobního bodu. Uplatněné námitky jsou však velmi obecného charakteru. Pokud žalobci formulovali žalobní body obecně, nemůže se soud detailně zabývat veškerými

možnými aspekty zákonnosti napadených rozhodnutí a předcházejících řízení a může jim poskytnout odpovědi na jejich námitky pouze ve stejné míře obecnosti.

20. Žalobce a) tvrdil, že žalovaný pouze formálně aplikoval kritéria příslušnosti podle nařízení Dublin III. Podle čl. 12 odst. 4 nařízení Dublin III pokud je žadatel držitel jednoho nebo více povolení k pobytu, jejichž platnost skončila před méně než dvěma roky, a na základě nich mohl žadatel vstoupit na území členského státu, použijí se odstavce 1, 2 a 3 obdobně, dokud žadatel neopustil území členských států. Podle čl. 12 odst. 1 nařízení Dublin III pokud je žadatel držitelem platného povolení k pobytu, je k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu příslušný členský stát, který toto povolení vydal.
21. V předcházejících správních řízeních bylo zjištěno, že žalobci disponovali pobytovými oprávněními vydanými Maďarskem, jejichž platnost skončila před méně než dvěma lety před podáním žádosti o mezinárodní ochranu. Žalobci sice tato povolení nazývali „vízy“, ve správních spisech se ale nachází kopie jejich maďarských průkazů o pobytu. Na základě těchto skutečností bylo k posouzení žádostí žalobců o mezinárodní ochranu příslušné Maďarsko, které také svou příslušnost akceptovalo. S takovou aplikací soud v případě žalobců souhlasí. Proti aplikaci čl. 12 odst. 4 ve spojení s čl. 12 odst. 1 nařízení Dublin III žalobci ani nic konkrétního nenamítali.
22. Žalobci také tvrdili, že se žalovaný nedostatečně vypořádal s jejich individuální situací. Žalobce a) v žalobě tvrdil, že v jeho případě nebylo individuálně posouzeno, zda by jeho návrat do Maďarska nevedl k porušení jeho základních práv, zda jsou v jeho případě splněny podmínky důstojného přístupu k azylovému řízení a zda nehrozí nepřiměřené zásahy do jeho osobní integrity. Podobně žalobce b) v žalobě pod kapitolou „žalobní body“ uvedl: *„Systémové nedostatky: Ačkoliv žalovaný odkazuje na informační dokumenty z října 2025, žalobce se domnívá, že v jeho specifickém případě hrozí riziko nelidského či ponižujícího zacházení, pokud bude nucen se vrátit do prostředí, kde byl vykořisťován.“*
23. Podle čl. 3 odst. 2 druhého pododstavce nařízení Dublin III by žalobci nemohli být předáni do členského státu určeného podle čl. 12 odst. 4 ve spojení odst. 1 nařízení Dublin III v případě, jestliže by existovaly závažné důvody se domnívat, že v tomto státě dochází k systematickým nedostatkům, pokud jde o azylové řízení a o podmínky přijaté žadatelů v daném členském státě, které s sebou nesou riziko nelidského či ponižujícího zacházení ve smyslu čl. 4 Listiny základních práv Evropské unie.
24. V této souvislosti NSS vyslovil, že se správní orgány musí existencí systematických nedostatků zabývat z úřední povinnosti a úvaha týkající se možnosti přemístění žadatele ve smyslu čl. 3 odst. 2 druhého pododstavce nařízení Dublin III musí být obsažena v každém rozhodnutí o přemístění žadatele, bez ohledu na to, do jaké země má být žadatel přemístěn (srov. rozsudky NSS ze dne 25. 2. 2015, č. j. 1 Azs 248/2014-27, ze dne 12. 9. 2016, č. j. 5 Azs 195/2016-22, či ze dne 3. 6. 2022, č. j. 1 Azs 77/2022-18). Tyto závěry správního orgánu musí mít oporu ve zprávách o fungování azylového systému v tomto státě, případně v dalších podkladech, které budou obsaženy ve správním spise (srov. rozsudek NSS ze dne 12. 9. 2016, č. j. 5 Azs 195/2016-22).
25. Napadená rozhodnutí takové úvahy obsahují. Žalovaný odkázal na *Informaci OAMP ze dne 6. 10. 2025*, ve které je mimo jiné popsáno řízení o udělení mezinárodní ochrany, postup státních orgánů po příjezdu tzv. navrátilců v rámci dublinského systému, azylová střediska a přijímací podmínky. V případě dublinských přemístění bývá ve správním spise standardně založena právě pouze informace OAMP (vycházející z více zdrojů), již lze ve správním řízení

Shodu s prvopisem potvrzuje: Bc. D. A.

obecně považovat za dostatečný podklad (srov. rozsudek NSS č. j. 1 Azs 77/2022-18). Dále žalovaný vyšel z *Informace NDGAP ze dne 3. 5. 2025* v níž jsou popsány materiální podmínky přijetí, přístup k azylovému řízení zajištění a omezení svobody pohybu žadatelů a dostupné zákonné opravné prostředky a přístup k právní pomoci.

26. Podle bodu 22 preambule nařízení Dublin III je stěžejním prvkem společného evropského azylového systému solidarita, s níž úzce souvisí vzájemná důvěra. Ta je založena na (vyvratitelné) domněnce, že zacházení s žadateli o azyl v každém členském státě splňuje požadavky Listiny základních práv Evropské unie, Úmluvy o právním postavení uprchlíků i Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (srov. rozsudek Soudního dvora ze dne 21. 12. 2011, spojené věci C-411/10 a C-493/10, *N. S. a další*, bod 80). K vyvrácení domněnky, že všechny členské státy dodržují základní práva, musí žadatel uvést hodnověrná tvrzení o systematických nedostacích v azylovém řízení podepřená relevantními důkazy (srov. rozsudek NSS ze dne 16. 9. 2019, č. j. 5 Azs 252/2019-41).
27. Žalovaný v napadených rozhodnutích vysvětlil, proč se domnívá, že je v případě žalobců přemístění do Maďarska možné a odkázal na podklady, na jejichž základě k takovému závěru došel. V tomto ohledu jsou napadená rozhodnutí dostatečně a srozumitelně odůvodněna. Se závěry žalovaného ale žalobci ve skutečnosti v žalobách nijak konkrétně nepolemizovali. V bodě 22 tohoto rozsudku soud zrekapituloval obavy žalobců z přemístění do Maďarska. Žalobci ale neuvedli (ať už ve větší nebo menší míře podrobnosti), na čem se vlastně jejich obavy zakládají. Tím méně své obavy podložily nějakými důkazy. Soud si je vědom toho, že v rozsudcích ze dne 28. 8. 2024, č. j. 2 Azs 134/2024-31, a ze dne 17. 4. 2025, č. j. 3 Azs 38/2024-62, NSS upozornil na problémy maďarské azylové právní úpravy a kasační stížnosti žalovaného zamítnul. V odkazovaných věcech nicméně tamější žalobci vznesli v řízeních před krajskými soudy podrobnější námitky, které např. i podpořili odkazy na odborná stanoviska neziskových organizací.
28. Žalobce b) uvedl, že by byl nucen vrátit se do prostředí, kde byl vykořisťován. Žalovaný však v rozhodnutí ze dne 13. 2. 2026 popsal, že žadatel bude moci být ubytovaný v některém zařízení pro žadatele o mezinárodní ochranu. Dále žalobce b) tvrdil, že má „hlubokou nedůvěru“ v maďarské orgány po předchozích negativních zkušenostech. Ve správním řízení ale uvedl, že žádné orgány v Maďarsku nekontaktoval, protože se bál (ve správním řízení ani v žalobě nerozvedl proč). S maďarskými orgány tak zjevně žádnou zkušenost (pozitivní či negativní neměl) a ani v žalobě nevysvětlil, o jaké zkušenosti se mělo jednat. Pokud jde o obavy žalobce b) z telefonických výhrůžek od bývalého zaměstnavatele v Maďarsku, jak soud právě uvedl, žalobce b) maďarské orgány nijak nekontaktoval. Soud přitom nemá důvod domnívat se, že by maďarská policie neposkytla v případě výhrůžek žalobci pomoc. Podle protokolu z pohovoru navíc člověk, který měl žalobci b) vyhrožovat, žalobce b) již přes rok nekontaktoval. Tvrzené telefonické výhrůžky ze strany zaměstnavatele proto nepředstavují překážku, pro kterou by žalobce b) nemohl být do Maďarska navrácen. Žalobce b) v žalobě zmínil obavu z toho, že by mohl být v Kambodži prodán na orgány. Taková obava ale souvisí s návratem do země původu, nikoliv s přemístěním do Maďarska.
29. Žalobce a) v žalobě upozornil na to, že žalovaný nezkoumal existenci případných humanitárních důvodů podle čl. 17 nařízení Dublin III a žalobce b) v žalobě upozornil na to, že trpí dlouhodobými bolestmi žaludku.

30. Podle čl. 17 odst. 1 nařízení Dublin III se může každý členský stát rozhodnout posoudit žádost o mezinárodní ochranu, kterou podal státní příslušník třetí země nebo osoba bez státní příslušnosti, i tehdy pokud podle kritérií stanovených tímto nařízením není příslušný. Podle bodu 17 preambule nařízení Dublin III lze toto diskreční oprávnění využít zejména z humanitárních důvodů a z důvodu solidarity, aby bylo možné sloučit dohromady rodinné příslušníky nebo příbuzné nebo jiné členy rodiny. Soudní dvůr v tomto směru uvedl, že cílem této možnosti je umožnit každému členskému státu, aby se na základě politických, humanitárních nebo praktických úvah svrchovaně rozhodl, že posoudí žádost o mezinárodní ochranu, třebaže k tomuto posouzení není podle uvedených kritérií příslušný (srov. rozsudky Soudního dvora ze dne 30. 5. 2013, C-528/11, *Halaf*, bod 37, a ze dne 4. 10. 2018, C-56/17, *Fathi*, bod 53). Případné (ne)využití čl. 17 odst. 1 nařízení Dublin III je tak otázkou správního uvážení a žadatelé na něj nemají právní nárok. Pokud však v konkrétním případě existují důvody hodné zvláštního zřetele, má správní orgán povinnost zdůvodnit, proč diskrečního oprávnění nevyužil (srov. rozsudek NSS ze dne 5. 1. 2017, č. j. 2 Azs 222/2016-24).
31. Žalovaný se v napadených rozhodnutích možností využití diskrečního oprávnění podle čl. 17 odst. 1 nařízení Dublin III zabýval. Oba žalobci tvrdili, že se potýkají s bolestmi žaludku, žalobce b) navíc s pálením žáhy. Z toho, jak žalobci popsali své obtíže ve správním řízení, se nepodává, že by byly natolik závažné, aby bránily přemístění žalobců do Maďarska. Žalobce a) si na problémy se žaludkem kupuje sám léky; žalobce b) uvedl, že žádné léky nebere. Pálení žáhy soud nepovažuje za nijak závažné zdravotní potíže. V kontextu toho, jak žalobci ve správních řízeních vyjevily své osobní a zdravotní poměry, se podle soudu žalovaný zabýval v napadeném rozhodnutí případnou aplikací čl. 17 odst. 1 nařízení Dublin III dostatečně.

VI. Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

32. Soud uzavírá, že neshledal žalobní námitky důvodnými a nezjistil žádnou vadu, k níž by byl povinen přihlédnout z úřední povinnosti, proto žaloby zamítl (§ 78 odst. 7 s. ř. s.).
33. Soud podotýká, že před vydáním rozsudku nezaslal zástupci žalobců vyjádření žalovaného podaného samostatně k žalobě žalobce b). V tomto vyjádření (stejně jako v napadeném rozhodnutí) žalovaný zejména upozorňoval na judikaturu, která podporovala jeho závěry o tom, že maďarský azylový systém netrpí systematickými nedostatky a žalobce b) proto může být do Maďarska přemístěn. Toto vyjádření tak neobsahovalo argumentaci, ke které by žalobce b) ve skutečnosti nemohl oponovat již v žalobě. Soud v rozsudku ani nijak nepracoval s rozsudky zahraničních soudů nebo Soudního dvora, na které žalovaný ve vyjádření k žalobě odkazoval. Soud se proto nedomnívá, že by byl žalobce b) postupem soudu nějak krácen na svých právech.
34. Žalobci spolu s podáním žalob také shodně navrhli, aby soud přiznal žalobám odkladný účinek. O těchto návrzích soud samostatně nerozhodoval, jelikož bezodkladně rozhodl ve věci samé.
35. O náhradě nákladů soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobci neměli ve věci úspěch, proto nemají právo na náhradu nákladů řízení. Procesně úspěšnému žalovanému žádné náklady řízení nad rámec jeho běžné administrativní činnosti nevznikly.

Poučení :

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozsudku). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližze následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

Nejvyšší správní soud však kasační stížnost odmítne pro nepřijatelnost, jestliže svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele (§ 104a odst. 1 s. ř. s.).

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Praha 2. dubna 2026

JUDr. Jan Peroutka v. r.
soudce